

Lublin, 10.08.2014 r.

Prof. dr hab. Marian Zdyb
Katedra Prawa Administracyjnego
i Nauki Administracji
Instytut Administracji i Prawa Publicznego
Wydział Prawa i Administracji UMCS

Recenzja

rozprawy habilitacyjnej pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Kielce 2013 a także pozostałego dorobku naukowego oraz działalności organizacyjnej i dydaktycznej dr Leszka Bieleckiego

I

Ocena (recenzja) dorobku naukowego i innych przewidzianych prawem wymagań, niezbędnych do nadania stopnia doktora habilitowanego wymaga wszechstronnej jego analizy w kilku podstawowych płaszczyznach. Niewątpliwie kluczowe znaczenie ma w tej materii ocena dorobku naukowego. Jeżeli w ramach tego dorobku mieści się odrębna monografia, będąca rozprawą habilitacyjną zasadne wydaje się rozpoczęcie recenzji od oceny tejże monografii. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku dr-a Leszka Bieleckiego, który przedstawił rozprawę habilitacyjną pt. „Koncepcja Rzeczy publicznej w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne”.

II

Dr Leszek Bielecki w swojej rozprawie habilitacyjnej podjął się tematu o wyjątkowej doniosłości prawnej. Owa wyjątkowość wiąże się przede wszystkim z rozpracowaniem problemu naukowego w zasadzie niedopracowanego w doktrynie polskiej. Ma to dość istotne znaczenie w kontekście przeobrażeń, które dokonują się w Polsce i na świecie w ostatnich kilkunastu latach, kiedy to w sferze prawa administracyjnego, zwłaszcza w kontekście działań administracji publicznej zaczęły się dokonywać istotne przeobrażenia. Habilitant bardzo trafnie je identyfikuje i wskazuje na kierunki prac badawczych w tej materii. Wykazuje przy tym bardzo dobrą znajomość literatury polskiej i literatury zagranicznej, co

jego wywodom nadaje charakter bardziej uniwersalny. Z tego też względu samo ujęcie i wybór tematu zasługuje na szczególne wyróżnienie.

Problem rzeczy publicznej, jest swoistym kluczem do zrozumienia natury ładu publicznego w zakresie gospodarowania i zarządzania własnością czy też mieniem, które służyć ma realizacji podstawowych zadań i celów organów władzy publicznej w warunkach demokratycznego państwa prawnego. Jest to o tyle istotne, że także dziś gdy mówi się o warunkach demokratycznego państwa prawnego, to w naukach administracyjnych tak jak i w prawie administracyjnym preferuje się formalistyczne podejście do tejże idei. To z konieczności rodziło poczucie bezradności prawa i prawników przy rozwiązywaniu kluczowych problemów związanych z działaniami m.in. administracji publicznej. Stąd tendencje do przeciwstawiania w podejściu do działań administracji podejścia prawniczego i stanowiska przedstawicieli innych dyscyplin naukowych.

Znajduje to ciekawe odzwierciedlenie w rozprawie dr-a Leszka Bieleckiego. Nadmiernie akceptowane formalistyczne podejście prawników i doktryny prawa do prawa, nie wytrzymuje w tym kontekście – co słusznie zauważa Habilitant - próby czasu. To prowadzi go do bardzo cennych wniosków i przemyślanych konkluzji. Jako cel pracy Autor stawia sobie „prawnie racjonalne uzasadnienie poglądu, zgodnie z którym funkcjonowanie rzeczy publicznej w prawie polskim mieści się w granicach określonej koncepcji w tym zakresie, obejmującej podstawowe wyznaczniki, determinanty koncepcji, jej elementy składowe oraz sposoby dysponowania rzeczą” (s. 8). W jego przekonaniu „praca powinna pomóc w odpowiedzi na pytanie o zakres charakteru prawnego rzeczy publicznej, jej podstawowe determinanty, bez których nie byłoby możliwe odkodowanie prawne jej funkcjonowania, rodzaje rzeczy publicznej oraz sposoby gospodarowania rzeczą publiczną.

Oddziaływanie rzeczy publicznej – zauważa – na całokształt władzy państwowej jest niezaprzeczalne. Pozostaje ona narzędziem wykonywania tejże władzy, niezbędnym zapleczem, majątkowym infrastrukturalnym, finansowym oraz użytkowym, spełniając tym samym określone funkcje dla każdego z wymienionych rodzajów rzeczy” (s. 9). Za bardzo ciekawe i w moim przekonaniu trafne, są jego wywody dotyczące charakteru prawnego rzeczy będącej w dyspozycji władzy publicznej. Nie widzi – chyba słusznie – potrzeby zmiany paradygmatu władzy Publicznej (administracji publicznej). Stąd odrzuca co do zasady radykalne wersje modernizacyjnych perspektyw globalnej konwergencji administracyjnej a także instytucjonalnej odrębności.

Takie podejście, bardzo wyważone i roztropne, wskazuje na potrzebę nie tyle nihilizacji prawa, co poszukiwanie optymalnej jego formuły w kontekście kształtowania ładu

publicznego w aspekcie problematyki rzeczy publicznej. Habilitant stara się w ten sposób zwrócić uwagę na egzystencjalną płaszczyznę działania i funkcjonowania administracji publicznej i władzy publicznej w ogólności. Z merytorycznego punktu widzenia rozprawa, nawet jeżeli weźmie się pod uwagę sam tytuł rozprawy wypełni istotną lukę w doktrynie prawa, przez co – co można stwierdzić już na początku recenzji – rozważania odnoszące się do podjętego tematu – stanowią istotny wkład do nauki prawa. Podstawowe cele realizowane w pracy Autor realizuje przede wszystkim przy wykorzystaniu metody dogmatycznej, chociaż korzysta też z metody historycznej, prawnoporównawczej itd. Korzysta przede wszystkim z instrumentów właściwych dla prawa administracyjnego, chociaż nie unika też sięgania do dorobku nauki: prawa cywilnego, prawa konstytucyjnego, nauk o organizacji i zarządzaniu, prawa Unii Europejskiej itd.

Na pozytywną ocenę zasługuje dogłębne wykorzystanie literatury polskiej i zagranicznej. Oczywiście w tym względzie zawsze można mieć zastrzeżenia czy jeszcze inne publikacje nie powinny być wykorzystane. Słusznie jednak Autor unika odwoływania się do źródeł o charakterze publicystycznym. Na uwagę zasługuje także szerokie wykorzystanie orzecznictwa i roztropny jego dobór.

III

W kontekście całościowej oceny pracy ważne znaczenie ma jej układ treści. Jest on bez wątpienia logiczny i spójny zarówno pod względem metodologicznym jak i merytorycznym. Rozprawa składa się z wstępu i podsumowania oraz siedmiu rozdziałów, a poszczególne rozdziały dzielą się jeszcze na podrozdziały itd. Układ pracy w całej rozciągłości odpowiada podstawowym standardom w tym zakresie. Tworzy opracowanie przejrzyste i treściowo powiązane z wykorzystaniem podstawowych w tej materii środków.

Rozdział pierwszy rozprawy Dr-a Leszka Bieleckiego stanowi charakterystykę podstawowego w kontekście recenzowanej pracy pojęcia tj. pojęcia „rzeczy publicznej”. Problem ten habilitant ujmuje w dwóch płaszczyznach: historycznej i prawnoporównawczej. W tym pierwszym przypadku w rzeczywistości rozważań historycznych nie zamyka na jakiejś konkretnej dacie czy historycznym zdarzeniu, ale wkracza także w teraźniejszość. Nie mniej jednak dla rozważań historycznych, zwłaszcza gdy dotyczą kilku krajów, nie zawsze jest to możliwe. Natomiast wybór do porównania niemieckiej, francuskiej i austriackiej koncepcji rzeczy publicznej, co dobrze uzasadnił Habilitant, wydaje się w pełni uzasadniony. Za zasadne uważam zarówno z historycznego jak i współczesnego punktu widzenia ujęcie problematyki rzeczy publicznej w perspektywie pojęcia administracji (s. 15 i następne), modelu prawa administracyjnego czy rozróżnienia prawa publicznego i prywatnego (s. 18 i

n.). Rozważania tego typu pozwalają dookreślić standardy i wyznaczniki rzeczy publicznej. W rozdziale I Autor w sposób znamionujący jego duże możliwości intelektualne w sposób dość wyrazisty zarysował fundamenty aksjologiczne niezbędne do dalszych rozważań. Nie zmienia tego okoliczność, że w wielu wywodach wykracza poza potrzeby pracy.

Rozdział II pt. „koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu jej podstawowych determinantów” ujmuje temat rozprawy w perspektywie historycznej. Habilitant wykazał się tu bardzo dużą wiedzą i zdolnością do ujmowania problematyki o dużej złożoności w sposób przejrzysty i jasny i w szerokiej normatywnej perspektywie. W rozdziale tym w kolejnych podrozdziałach analizuje problem tzw. własności publicznej, celu publicznego, interesu publicznego i publicznych praw podmiotowych. Takie ujęcie podstawowych determinantów przyjętej przez niego koncepcji rzeczy publicznej wydaje się dyskusyjne, zwłaszcza, że w dalszych fragmentach pracy, odnieść można byłoby wrażenie, że Habilitant stosuje figurę myślową, wskazującą na to, że może być także odwrotnie, tzn. rzecz publiczna jest istotnym determinantem podstawowych determinantów rzeczy publicznej. Być może właściwsze byłoby użycie innego określenia.

Jest to niewątpliwie kluczowy rozdział w pracy. Habilitant zawarł w nim także najwięcej sądów, które skłaniać mogą do polemiki. Dotyczy o m.in. posługiwania się pojęciem własności administracyjnej w kontekście własności publicznej. Przeczytanie całości pracy czy rozdziału drugiego wskazuje na to, że Habilitant ma tu jasną koncepcję nie budzącą poważniejszych wątpliwości. Używanie jednak samoistne pojęcia własności administracyjnej może stwarzać przekonanie, że chodzi o własność np. organów administracji publicznej, czego z pewnością nie miał na myśli Habilitant. Za interesujące uznać należy wywody dotyczące panowania nad rzeczą publiczną, rozważania dotyczące publicznych praw sąsiedzkich itd.

Autor rozprawy ma niezwykle zdolności do formułowania tez, które chyba świadomie, mają prowokować do dyskusji. Tak jest w odniesieniu do kwestii relacji pomiędzy rzeczą publiczną a celem publicznym. Dr L. Bielecki na str. 84 problem ten ujmuje dość trafnie, zakładając, że rzecz publiczna jest narzędziem realizacji celu publicznego. Zbędne wydają się w związku z tym te wywody, które zakładają możliwość istnienia innych koncepcji. Niewątpliwie twórcza energia Autora ubogaca pracę w tym zakresie, ale jednocześnie prowadzić może do rozsiewania stanu niepewności.

Za bardzo wartościowe uznać należy rozważania dr L. Bieleckiego dotyczące interesu publicznego. Powołuje się tu na bogatą literaturę i orzecznictwo, chociaż można byłoby tu przytoczyć jeszcze inne poglądy doktrynalne i orzeczenia, zwłaszcza Trybunału Konstytucyjnego,

Wydaje się, że w tym kontekście zasadne jest określenie relacji dobro wspólne – interes publiczny – interes prawny – interes faktyczny oraz problem relacji rzecz publiczna – interes jednostki.

Rozdział II kończą wywody dotyczące publicznych praw podmiotowych, w których oiera się na przyjętych poglądach doktrynalnych. Całość rozdziału należałoby ocenić bardzo wysoko, także z tego względu, że Habilitant formułuje tezy mobilizujące do dyskusji. Tworzy to bowiem płaszczyznę do dyskusji, niezbędnej w tych sytuacjach, gdzie poglądy doktryny są zróżnicowana, a materia będąca przedmiotem dyskusji złożona i trudna.

Wydaje się, że nieco inne znaczenie w pracy mają wywody zawarte w pozostałych pięciu pozostałych rozdziałach, gdzie Autor na problematykę rzeczy publicznej patrzy z perspektywy różnych punktów odniesienia.

Rozdział III pt. „Koncepcje rzeczy publicznej w ujęciu infrastrukturalnym” dotyczy kwestii ważnych, jednakże Autorowi pracy trudno było w tej materii koncentrować się na poszukiwaniu własnych koncepcji, ponieważ natura tego tematu trochę ukierunkowywała Autora na podejście opisowe. Stąd też Habilitant koncentruje się w tej materii na podziale majątku znajdującego się w dyspozycji organów władzy publicznej na majątek trwały, do którego zalicza on m.in. majątek gruntowy, majątek budynkowy a także maszyn, urządzenia i środki transportu itd. oraz majątek nietrwały infrastrukturalny. Rozdział został pod względem merytorycznym opracowany z należyłą starannością.

Pewne zastrzeżenia można mieć do terminologii, której w nim używa. W tytule rozdziału posługuje się bowiem pojęciem rzeczy publicznej, natomiast w podrozdziałach używa określenia „majątek”. Wydaje się, że należałoby tu oczekiwać pewnej konsekwencji. Sama treść rozdziału już takich wątpliwości nie budzi. Zwróci także należałoby uwagę Dr L. Bieleckiemu, że jeżeli w ramach podrozdziału występuje tylko jeden mniejszy podrozdział to nie należałoby go wyodrębniać. Takie wyodrębnienie ma sens tylko wtedy, kiedy tworzy się przynajmniej dwa podrozdziały.

Rozdział IV pracy pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu fiskalnym” stanowi ciekawe ujęcie tej problematyki. Porusza w niej kwestie pieniędzy i papierów wartościowych jako majątku finansowego. Przedsiębiorstwa jako majątku państwowego, jednoosobowej spółki Skarbu Państwa jako majątku państwowego oraz majątku komunalnego. Ten fragment pracy uznać należy jako wartościowy, jeżeli uwzględnimy analizę obowiązującego prawa. Habilitant wykazał tu dużą intelektualną sprawność oraz zdolność interpretacji prawa na wysokim poziomie.

Niewątpliwie wartość tego fragmentu pracy wzrosłaby, gdyby bardziej przejrzysto wyjaśnił potrzebę jego wprowadzenia. Być może w samym tytule rozdziału należałoby to uwzględnić. Zgadzam się z tezą Habilitanta, że: „Zarówno działalność finansowa jak i gospodarka finansowa są czynnościami organów administracji, które praktycznie zmierzają do gospodarowania publicznymi środkami pieniężnymi, a zatem ich gromadzenia, wydatkowania oraz przechowywania na odpowiednich urządzeniach księgowych zwanych kontami. Czynności takie są dokonywane w określonym celu organizacyjnym środków publicznych, który służy ich usystematyzowaniu wedle generalnego oddziaływania na dochody i wydatki, przychody i rozchody. Na jakość wywodów Autora mają niewątpliwie wpływ jego doświadczenia zawodowe, które umiejętnie wykorzystał.

Odrębnego potraktowania wymagają rozdziały V pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu użytkowym” oraz VI pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu gospodarowania rzeczą. Ich zasadniczym celem jest przedstawienie podstawowych problemów związanych z tematem rozdziałów. W pierwszym z nich Habilitant przede wszystkim trafnie zakreśla istotę tzw. użyteczności publicznej. Analizuje jednak mając na względzie użytkowe ujęcie rzeczy publicznej problem korzystania z rzeczy powszechnego użytku, dokonując wyboru najważniejszych. W ostatniej części rozdziału zajął się – słusznie – korzystaniem z zakładów publicznych, dokonując wyboru przykładów najbardziej reprezentatywnych. Analiza obowiązującego prawa w tej materii nie budzi zastrzeżeń.

Nieco inny charakter ma rozdział VI, gdzie dokonuje trafnego rozdzielenia gospodarowania rzeczą publiczną w ujęciu rozporządzającym (nabycie rzeczy publicznej, sprzedaż rzeczy publicznej, oddanie rzeczy publicznej w użytkowanie wieczyste, oddanie rzeczy publicznej w trwały zarząd itd.) oraz gospodarowanie rzeczą publiczną w ujęciu nierozporządzającym (gospodarowanie drogami, wodami i lasami). W obu przypadkach mamy niewątpliwie do czynienia z stykiem prawa cywilnego i administracyjnego. I co zasługuje na podkreślenie Habilitant w ramach tej trudnej materii porusza się dość swobodnie, umiejętnie godząc rozważania cywilistyczne z administracyjnymi.

Ostatni rozdział pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu współczesnych wybranych porządków prawnych, nawiązuje do współcześnie ukształtowanych trzech modeli zagranicznych (niemieckiego, francuskiego i austriackiego). Fragment ten należy ocenić wysoko. Pozostaje jednak pytanie czy skoro problematyka ta ujmowana była w ujęciu historycznym w pierwszym z rozdziałów, nie byłoby zasadne pomieszczenie tegoż fragmentu pracy w rozdziale I.

Niewątpliwie na uwagę zasługuje jego wywody zawarte w zakończeniu, zwłaszcza w drugiej jego części. O ile pierwsza część powieliła niektóre wnioski zawarte w poszczególnych rozdziałach pracy, to druga część jest mocno zindywidualizowaną próbą przedstawienia własnych przemyśleń często nie podnoszonych we wcześniejszych fragmentach pracy. Podkreślić należy, że wnioski te przedstawione zostały w sposób uporządkowany, syntetyczny, przejrzysty i jasny z uwzględnieniem podstawowych standardów, cech i funkcji. Swoistą kwintesencją wywodów w tym zakresie jest jego własna – w moim przekonaniu trafna – definicja rzeczy publicznej oraz wnioski *de lege ferenda*. Z niektórymi z nich, zwłaszcza tymi, które nie znalazły szerszego odzwierciedlenia można byłoby polemizować. Nie mniej zakończenie pracy uznać należy za cenne i merytorycznie dojrzałe.

IV

Cały szereg sformułowanych wyżej pozytywnych tez i ocen w zakresie dotyczącym recenzowanej rozprawy habilitacyjnej wskazuje na jej niewątpliwie i niepodważalne i merytorycznie cenne walory naukowe. Dają one solidne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że praca jest niezwykle wartościowa pod względem naukowym. Wnosi istotny wkład do nauki prawa administracyjnego, a także wiele bardzo twórczego - w sensie pozytywnym – niepokoju, zmuszającego czytającego do refleksji i zastanowienia się nad stanem prawa w tej materii. Nie oznacza to, że praca nie ma także i swoich słabszych stron. Zadaniem recenzenta – także wtedy gdy praca jest bardzo dobra - jest wyłowienie tych problemów, które budzą wątpliwości lub prowokują do polemiki. Konieczne wydaje się w związku z tym sformułowanie pewnych uwag, które wskazują na dyskusyjne wątki rozprawy:

Po pierwsze – Autor wprowadza w pracy pewne elementy, z jednej strony samoograniczania się, z drugiej zaś - istotnego eksponowania elementów pozaprawnych lub prawnych ale luźno związanych z tematem. Gdy chodzi o ten drugi element sam Autor stara się na uwagę taką odpowiedzieć.

Po drugie - Autor wykazując znakomitą wręcz znajomość nie tylko literatury polskiej ale i światowej, przedstawił problem zakreślony w temacie pracy doktorskiej w całej jego okazałości, stawiając przez to szereg problemów, które wymagają spojrzenia na nie z perspektywy prawa administracyjnego i nauki administracji. Ogromna wiedza Autora w tej materii – co wydawać mogłoby się dziwne - stanowi problem, który nie jest łatwy do rozwiązania ze względu na to, że prezentowane poglądy wyrosły na gruncie kultury prawnej i politycznej różnych krajów, mających własne doświadczenia, które nie zawsze są możliwe do przejścia na grunt polski. Stąd też jednoznaczne formułowanie wniosków dotyczących polskich realiów może być czasem trudne a niejednokrotnie niemożliwe. Habilitant ma tego

świadomość, ale nie zawsze zagadnienia te jednoznacznie przesądza, licząc z pewnością na to, że owe kulturowe fundamenty będą konsolidować się. Jest to jednak proces długotrwały.

Po trzecie – Habilitant wprawdzie nie hołduje modernistycznym podejściom do działania administracji, ale chyba zbyt nieśmiało z nimi polemizuje, zwłaszcza tymi radykalnymi, gdy nadmiernie eksponują one wątki pozaprawne. Jest to o tyle istotne, że problem dotyczy nie tylko kwestii dotychczasowego pojmowania roli administracji publicznej ale i roli państwa. Autor słusznie jednak zauważa, że dominującą tendencją w analizach działań administracji publicznej była dotąd tradycja badań prawniczych. Zmiana paradygmatu administracji publicznej (jeżeli w ogóle miałyby ona nastąpić) wymaga bardzo wyważonych i spokojnych przeobrażeń o charakterze ewolucyjnym, a nie rewolucyjnym. Jest to istotne także z punktu widzenia przeobrażeń funkcji państwa ale i także z punktu widzenia bezpieczeństwa obrotu prawnego związanego z działalnością administracji publicznej. Prawo jest bowiem nadal najskuteczniejszym środkiem kształtowania ładu publicznego, a także gwarantowania praw i wolności obywatelskich i bezpieczeństwa w zakresie egzekwowania obowiązków. Trzeba też pamiętać, że prawo może także odsyłać do norm, reguł i zasad pozasystemowych (np. prakseologicznych). Z samej natury prawa wynika często obowiązek uwzględniania standardów ukształtowanych na gruncie innych dziedzin nauki, np. prakseologii, teorii organizacji i zarządzania itd. To dało np. niedawno Trybunałowi konstytucyjnemu podstawę do orzeczenia dysfunkcjonalności systemu prawnego dotyczącego finansowania usług zdrowotnych ze środków publicznych. Uwaga powyższa nie oznacza kwestionowania poglądów Autora w tej materii, bo z nimi zgadzam się, lecz rozłożenia akcentów „za” i „przeciw”.

Po czwarte - odczuwam pewien niedosyt dotyczący analizy konstytucyjnych podstaw kreowania podstawowych tez. Myślę, że z całokształtu przepisów Konstytucji RP, w tym także z preambuły, można byłoby wyprowadzić szereg wniosków o zasadniczym znaczeniu dla tematu. Nie oznacza to, że wniosków takich Autor nie formułuje, jednakże dochodzi do nich okrężną drogą.

Po piąte – w rozprawie pojawiają się czasem drobne uchybienia – na co zwracałem uwagę dotyczące brzmienia poszczególnych podrozdziałów.

Po szóste - w pracy znaleźć można - wprawdzie nieliczne - uchybienia językowe i techniczne (czasem stylistyczne), które wprawdzie nie przesądzają o merytorycznej ocenie pracy, ale należałoby je wyeliminować. Pewne nieścisłości można dostrzec też w przypisach.

V

Zasygnalizowane wyżej elementy dyskusyjne w odniesieniu do niektórych wywodów Dr Leszka Bieleckiego nie zmieniają jednoznacznej, zdecydowanej pozytywnej oceny jego rozprawy habilitacyjnej. Prawem uczonego jest możliwość prezentowania poglądów własnych, pod warunkiem, że je naukowo i racjonalnie argumentuje. I Dr Leszek Bielecki to niewątpliwie czyni. Autor prezentuje swoje poglądy i racje w sposób, który nie budzi zastrzeżeń metodologicznych ani merytorycznych. Poszczególne tezy formułowane są tak, że nawet przy odmiennych poglądach w tej materii ocenia się je jako zasługujące na szacunek i uznanie.

Habilitant niewątpliwie wykazał się olbrzymią wiedzą w zakresie podjętego tematu i umiejętnością jego ujmowania w szerokiej normatywnej i społecznej perspektywie. Jest to niewątpliwie opracowanie o wyjątkowo dużym nasileniu elementów nowatorskich i nowych, dotąd w doktrynie nie podejmowanych, albo podejmowanych w ograniczonym zakresie. W zasadzie cała praca = ze względu na sposób ujęcia tematu - ma zdecydowanie nowatorski charakter. Z całym przekonaniem można stwierdzić, że stanowi na gruncie prawa administracyjnego i nauki administracji pierwsze w Polsce całościowe opracowanie tegoż tematu. Zapewnia przez to istniejącą w doktrynie lukę.

Co więcej mobilizuje doktrynę (przedstawicieli doktryny) do twórczej aktywności w zakresie dotyczącym naukowych dociekań odnoszących się do tematów pozostających na styku. Jest to niewątpliwie także bardzo ważne opracowanie naukowe ukierunkowane na tworzenie doktrynalnych podstaw dla nowego ładu administracyjnego. Przez to praca powinna stanowić środek mobilizacji środowiska naukowego do twórczej weryfikacji poglądów w odniesieniu do tych instytucji z zakresu prawa administracyjnego i nauki administracji, które dotąd były zaniedbane.

Można więc z całym przekonaniem stwierdzić, że rozprawa Leszka Bieleckiego spełnia wymagania stawiane pracom habilitacyjnym. Biorąc pod uwagę bogactwo treści zawartych w pracy, świeżość poglądów, dużą odwagę w podnoszeniu problemów trudnych, logiczną precyzję w wyrażaniu zasadniczych wątków, bardzo dobre rozeznanie w prawodawstwie i literaturze prawniczej, samodzielność sądów i zdolność do widzenia spraw o podstawowym znaczeniu dla porządku państwa w perspektywie dzisiejszych realiów, należałoby pracę tę z całą odpowiedzialnością ocenić jako bardzo dobrą.

Autor podnosi wiele problemów w publikacjach naukowych nie podnoszonych. Daje szereg konstruktywnych uwag, stara się odpowiedzieć na pytania podstawowe nie unikając tych najtrudniejszych. Wnioski rzeczowo uzasadnia, posługuje się argumentacją logiczną i

przekonywującą. Stąd pracę jako stanowiącą istotny wkład do nauki prawa administracyjnego oceniam zdecydowanie pozytywnie.

Warto także zwrócić uwagę na to, że rozprawie wykorzystano ponad 1000 publikacji. Duża ich część to publikacje obcojęzyczne. Niewątpliwie ta imponująca liczba jeszcze o niczym nie przesądza, ale wskazuje na znakomite rozeznanie w poglądach doktryny. Poglądy te Habilitant prezentuje w sposób bardzo syntetyczny, przy zachowaniu badawczego dystansu i na tle systemowych powiązań. Istotne jest także to, że podnoszone w literaturze poglądy Dr Leszka Bieleckiego umiejętnie weryfikuje i twórczo rozwija. Jest to niewątpliwie znakomita praca naukowa, wyróżniająca się pośród prac tego typu., zarówno w płaszczyźnie merytorycznej jak i metodologicznej. Pozwala to na sformułowanie twierdzenia, że stanowi ona istotny wkład do nauki prawa i innych dyscyplin. Bardzo wysoka ocena tejże pracy upoważnia mnie do sformułowania wniosku o zgłoszenie jej do konkursu „Państwa i Prawa” na najlepszą pracę habilitacyjną w 20014 r.

VI

Za bogaty i dość różnorodny uznać należy pozostały dorobek naukowy Habilitanta. Składa się na niego ponad 100 różnorodnych - wskazanych przez niego - publikacji. Pośród nich szczególne znaczenie posiadają opracowania książkowe (monografie naukowe i podręczniki). Jest bowiem autorem lub współautorem 3 monografii. Oprócz rozprawy habilitacyjnej „Koncepcja rzeczy publicznej w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Kielce 2013; także takich monografii jak „Koncesja w prawie lotniczym. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Kielce 2010 (napisana wraz z P. Ruczkowskim czy napisany także z P. Ruczkowskim fragment monografii pt. „Dochody z kapitałów pieniężnych od A do Z wraz z aktualnym tekstem ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”, (red. B. Chanowska-Dymlang) Warszawa 2011.

Niezależnie od tego jest współredaktorem i współautorem kilku podręczników oraz innych opracowań książkowych, w tym: Prawo administracyjne. Część ogólna, (red; L. Bielecki i P. Ruczkowski), Wyd. Difin, Warszawa 2011; Postępowanie administracyjne, (red, L. Bielecki i P. Ruczkowski), Wyd. Difin, Warszawa 2011; Ustrojowe prawo administracyjne, (red, L. Bielecki i P. Ruczkowski), Wyd. Difin, Warszawa 2011; Legal Studies, (red, J. Stelmasiak, L. Bielecki i P. Ruczkowski) München 2013; Ordynacja podatkowa w teorii i praktyce, (red. Bielecki L., B. Kucia-Guściora, M. Münnich, A. Krukowski), Wydawnictwo KUL, Lublin 2008.

Zaiste imponujący jest także jego dorobek jeżeli chodzi o drobniejsze publikacje. Dr Leszek Bielecki jest bowiem: autorem i współautorem 53 artykułów naukowych, 4

komentarzy i poradników, 3 artykułów popularnonaukowych, 28 artykułów opublikowanych w wersji elektronicznej, 6 redakcji naukowych oraz 13 tekstów naukowych recenzowanych i przyjętych do druku. W sumie jego twórczość naukowa pod względem ilościowym jest bardzo bogata, a do tego wszechstronna i różnorodna. Daje to podstawę do wniosków wskazujących na jego bardzo duży dorobek naukowy. Tak duża ilość publikacji, w tym książkowych, napisana w bardzo krótkim okresie czasu nie odbiła się na ich jakości. Wiele z tych publikacji posiada charakter twórczy, wnoszący nowe elementy do nauki prawa. Habilitant ma wyjątkową łatwość pisania. Jego całkowity dorobek naukowy w tym zakresie ocenić należy bardzo wysoko. Spełnia on niewątpliwie wymagania stawiane habilitantom.

Całość dorobku naukowego Dr-a Leszka Bieleckiego jest bardzo różnorodna i bogata. Upraszczając i częściowo modyfikując jego podział zawarty w Autoreferacie, można stwierdzić, że w jego dorobku naukowym najważniejszymi płaszczyznami jego zainteresowań są:

Po pierwsze – problematyka rzeczy publicznej jako instytucji prawnej. Ze względu na wagę podejmowanych w tej materii problemów, pewną kompletność wywodów, problematyka ta jest swoistą wizytówką jego osiągnięć naukowych. Na szczególną uwagę w tej materii zasługuje recenzowana wyżej monografia habilitacyjna pt. „Koncepcja rzeczy publicznej w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne, Kielce 2013. Habilitant tematyką tą zajmował się także w szeregu innych, bardzo wartościowych publikacji. Należałoby tu przede wszystkim wskazać takie opracowania (publikacje) jak: „Umowa administracyjna jako propozycja prawnej formy działania organu administracji publicznej w koncepcji rzeczy publicznej w znaczeniu infrastrukturalnym – aspekt przemian w prawie publicznym”, (w:) *Przemiany prawa publicznego i prywatnego na początku XXI wieku*, (red. R. Frey), Kielce 2012; „Wywłaszczenie nieruchomości poprzez pryzmat koncepcji rzeczy publicznej w znaczeniu infrastrukturalnym a zasada praw słusznie nabytych”, (w:) *Środki ochrony praw słusznie nabytych w świetle Konstytucji RP i prawa Unii Europejskiej* (red. H. Zięba-Załucka i P. Chmielnicki), LexisNexis, Warszawa 2012; „Rzecz publiczna w specustawie o Euro 2012 a realizacja celu publicznego w świetle pytań o jakość i inflację prawa”, (w:) *Inflacja prawa administracyjnego* (red. P.J. Suwaj), Wolters Kluwer, Warszawa 2012; „Koncepcja rzeczy publicznej w prawie niemieckim. Ujęcie historyczne z zakresu prawa administracyjnego”, (w:) *Przegląd Prawa Publicznego* (red. P. Chmielnicki), nr 4, Lexis Nexis, Warszawa 2013 a w pewnym sensie także jego recenzowana publikacja zagraniczna „Appeal in Polish administrative proceedings. Subjective and objective aspect” I napisana z P. Ruczkowskim publikacja "The Promulgation of Normative Acts and Other

Legal Acts in Electronic Version oraz Sale of public property in Polish law“, [w:] Legal Studies, (Edited by J. Stelmasiak, L. Bielecki, P. Ruczkowski), Heronimus, München 2013. Niewątpliwie publikacje te stanowią swoiste dopełnienie rozważań zawartych w monografii habilitacyjnej i w pewnym sensie mają pośredni wpływ na ocenę stanu wiedzy i poglądów autora, niezależnie od rozprawy habilitacyjnej.

Po drugie – publiczne prawo gospodarcze. Zagadnieniem tym Habilitant zajmował się także w okresie finalizowania pracy doktorskiej. Podstawową pozycją w tym zakresie jest jego rozprawa doktorska, pt. „Instytucja koncesji w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne”, którą obronił 17 grudnia 2003 r. Na tym nie zakończyła się jego aktywność naukowa, w zasadzie problematyką tą zajmował się przez cały okres jego naukowej aktywności, czego wyrazem jest szereg wartościowych publikacji. Można tu wymienić, chociażby takie jak: „Komercjalizacja i prywatyzacja przedsiębiorstw państwowych. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Prace z Zakresu Nauk Społecznych, Zeszyt Naukowy, Nr 10, WSEiP w Kielcach, Kielce 2009; „Kontrola koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie cywilnych przewozów lotniczych – zarys charakterystyki prawnej”, Prace z Zakresu Nauk Społecznych, Zeszyt Naukowy Nr 8, WSEiP w Kielcach, Kielce 2007; „Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację stacji bazowej telefonii komórkowej w praktyce Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie” (wraz z J. Międzyńskim), CASUS, Jesień 2006; „Zasada wolności gospodarczej. Zagadnienia podstawowe”, (w:) Granice wolności gospodarczej w systemie społecznej gospodarki rynkowej. Księga Jubileuszowa z okazji 40-lecia pracy naukowej prof. dr hab. Jana Grabowskiego” (z J. Stelmasiakiem), Wydawnictwo Górnośląskiej Wyższej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfańskiego w Katowicach, Katowice 2004; „Pojęcie koncesji. Zarys charakterystyki prawnej”, Zeszyty Naukowe Wydziału Prawa i Ekonomii WSHP w Sandomierzu, Zeszyt 2, Sandomierz 2004; „Promesa koncesji. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Zeszyty Naukowe Wydziału Prawa i Ekonomii WSHP w Sandomierzu, Zeszyt 3, Sandomierz 2006; „Komercjalizacja i prywatyzacja przedsiębiorstw państwowych. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Prace z Zakresu Nauk Społecznych, Zeszyt Naukowy Nr 10, WSEiP w Kielcach, Kielce 2009 i cały szereg innych.

Po trzecie - prawo administracyjne i postępowanie administracyjne. Kluczowe znaczenie jeżeli chodzi o publikacje w sferze prawa administracyjnego mają przygotowane we współautorstwie podręczniki z zakresu prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego, takie jak:

- „Prawo administracyjne. Część ogólna”, (pod redakcją i przy współautorstwie L. Bieleckiego i P. Ruczkowskiego), Warszawa 2011;
- „Postępowanie administracyjne” (pod redakcją i przy współautorstwie L. Bieleckiego i P. Ruczkowskiego), Warszawa 2011;
- „Ustrojowe prawo administracyjne” (pod redakcją i przy współautorstwie L. Bieleckiego i P. Ruczkowskiego), Warszawa 2011;
- „Prawo administracyjne – część szczegółowa”, tom II (współautorstwo, pod redakcją J. Stelmasiaka i P. Ruczkowskiego), Warszawa 2011;
- „Materialne prawo administracyjne”, Część II (współautorstwo, pod redakcją J. Stelmasiaka i P. Ruczkowskiego), Kielce 2010;
- „Wybrane zagadnienia materialnego prawa administracyjnego”, Część II (współautorstwo, pod redakcją J. Stelmasiaka i P. Ruczkowskiego), Kielce 2009.

Udział L. Bieleckiego w ich opracowaniu był bardzo duży. Na wyróżnienie zasługuje ich bardzo wysoki poziom merytoryczny oraz metodologiczny. Stąd w szerokim zakresie wykorzystywane są one także w innych ośrodkach naukowych.

Habilitant przygotował w zakresie tej tematyki także szereg wartościowych i cennych pod względem merytorycznym artykułów. Warto tu wymienić chociażby takie jak: „Sukcesja zezwolenia administracyjnego (zarys zagadnienia)”, CASUS, Lato 2006; „Komerccjalizacja i prywatyzacja przedsiębiorstw państwowych. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Prace z Zakresu Nauk Społecznych, Zeszyt Naukowy Nr 10, WSEiP w Kielcach, Kielce 2009; „Prawo wodne : Zdążyć przed kolejną powodzią” (wraz z P. Ruczkowskim), Rzeczpospolita z dnia 8 lipca 2010 r., C7; „Starosta powiatu. Zarys charakterystyki prawnej”, Rozprawy z Zakresu Nauk Prawnych, WSE i P, Nr 1, Kielce 2010; „Zezwolenie na zakładanie urzędzeń przesyłowych w świetle ustawy o gospodarce nieruchomościami – aspekty materialnoprawne”, Rozprawy z Zakresu Nauk Prawnych, WSE i P, Nr 2, Kielce 2010; „Stacja bazowa telefonii komórkowej. Uwagi planistyczne i środowiskowe”, (w:) Przestrzeń i nieruchomości jako przedmiot prawa administracyjnego. Publiczne prawo rzeczowe, (red. I. Niżnik-Dobosz), LexisNexis, Warszawa 2012 itd.

Ostatnimi znaczącymi publikacjami z zakresu prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego są dwie publikacje obcojęzyczne, tj. napisana wraz z P. Ruczkowskim „The Promulgation of Normative Acts and Other Legal Acts in Electronic Version oraz Sale of public property in Polish law“ oraz „Appeal in Polish administrative proceedings. Subjective and objective aspect”, [w:] Legal Studies, (Edited by J. Stelmasiak, L. Bielecki, P.

Ruczkowski), Heronymus, München 2013, gdzie zajmuje się m.in. promulgacją aktów normatywnych (także publikacją aktów normatywnych w formie elektronicznej) oraz przedmiotem i formą sprzedaży rzeczy publicznej.

Po czwarte - prawo podatkowe i finansowe. Dr Leszek Bielecki jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym, prowadzącym zajęcia w różnych uczelniach, ale i także od 18 lat związany jest zawodowo z administracją skarbową (podatkową). To połączenie pracy naukowej z pracą zawodową ukierunkowaną na prawo finansowe i podatkowe przynosi znakomite efekty w wielu publikacjach. Jego dorobek w tym zakresie jest imponujący. Na szczególne podkreślenie zasługują tu zwłaszcza 4 pozycje. W pierwszej kolejności należałoby tu wymienić bardzo cenną monografię napisaną wraz z P. Ruczkowskim pt. „Dochody z kapitałów pieniężnych od A do Z“, Oficyna Prawa Polskiego, Warszawa 2011 (prezenuje w niej szereg kluczowych w tej materii problemów oraz własnych w tej materii przemyśleń). Rozprawa ta cieszy się dużym uznaniem zarówno w środowisku naukowym jak i pośród praktyków i podatników.

Zwrócić też należałoby uwagę na inną bardzo cenną monografię, której Habilitant jest współautorem. Chodzi tu o pierwsze w Polsce tego typu opracowanie pt. „System organów podatkowych w Polsce (pod red. P. Smolenia), Oficyna Prawa Polskiego, Warszawa 2009, w której Dr L. Bielecki zajmuje się organami podatkowymi administracji rządowej podległej ministrowi finansów.

Inną cenną publikacją w tej materii jest opracowanie pt. „Skarbowy Zasób Kadrowy. Zagadnienia administracyjnoprawne“ (red. Z. Gilowska, H. Izdebski, K. Raczkowski), Ministerstwo Finansów RP, Tom I, Difin, Warszawa 2007, w której przedstawia on założenia projektu ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Nie sposób także nie zwrócić uwagi na opracowanie, w którym L. Bielecki jest współautorem, pt. „Wzory regulaminów wydawanych przez organy wykonawcze w gminie i powiecie“, (red. P. Chmielnicki i A. Adamczyk), Tom 2, Municipium, Warszawa 2011 (przedstawia tam m.in. instrukcję w sprawie ewidencji i poboru podatków i opłat) a także innego opracowanie pt. „Informacje pochodzące z instytucji finansowych w postępowaniu podatkowym w świetle przepisów ustawy ordynacja podatkowa“ (red. B. Kucia-Guściora, M. Münnich, A. Zdunek), Wydawnictwo KUL, Lublin 2013, gdzie zajmuje się szeregiem ważnych problemów związanych ze stanowieniem i stosowaniem prawa.

Wymienione wyżej publikacje świadczą o olbrzymim jego potencjale intelektualnym. Żałować jedynie należy, że bardzo ciekawe przemyślenia Habilitanta nie znalazły odzwierciedlenia w pracach prawodawczych i stosownych regulacjach.

Dla pewnego porządku rzeczy zasadne jest wskazanie kilku innych merytorycznie wartościowych publikacji dotyczących tej problematyki, takich jak: „Instytucja pełnomocnictwa w praktyce organu podatkowego“ (we współautorstwie z P. Malinowskim), CASUS, Nr 43, Wiosna 2007 r.; „Rozprawa (administracyjna) podatkowa regulowana przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa (zarys zagadnienia)“, CASUS, Nr 44, Lato 2007; „Rozprawa (administracyjna) podatkowa regulowana

przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa (zarys zagadnienia)“, (w:) Ordynacja podatkowa w teorii i praktyce (red. B. Kucia-Guściora, M. Münnich, L. Bielecki, A. Krukowski), Wydawnictwo KUL, Lublin 2008; „Przerwanie biegu terminu przedawnienia w stosunku do zaległości podatkowych – problemy intertemporalne“ (wraz z A. Zdunkiem), CASUS, Nr 48, Lato 2008; „Opodatkowanie kapitałów pieniężnych w świetle przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – zagadnienia prawno-podatkowe“, Przegląd Prawno-Finansowy, Nr 1, CDP-F, WSEiP, Kielce 2009; opracowanie L. Bielecki, Z. Czajka, M. Daniluk, P. Ruczkowski, T. Wiatrowski: „Podatkowa księga przychodów i rozchodów w 2009 rok“, Difin, Warszawa 2009; „Opodatkowanie odpłatnego zbycia nieruchomości podatkiem dochodowym od osób fizycznych w zróżnicowanym stanie prawnym na lata 2005-2010 – zwięzła charakterystyka tematu“, (w:) Prawo - Społeczeństwo - Jednostka (red. P. Ruczkowski), Wydawnictwo WSEiP, Kielce 2010; „Opodatkowanie szkół wyższych podatkiem dochodowym od osób prawnych“, Zeszyty Naukowe WSA i B w Gdyni, nr 16, Gdynia 2011; „Kurator w postępowaniu podatkowym“; „Instrukcja w sprawie ewidencji, poboru podatków i opłat samorządowych – podstawy prawne. Kwestie zasadnicze“, (w:) Pobór podatków samorządowych (red. A. Krukowski), Wydawnictwo KUL, Lublin 2011; „Opodatkowanie banków podatkiem dochodowym od osób prawnych, a problematyka opodatkowania tym podatkiem spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych – aspekty prawnopodatkowe w zarysie“, (w:) Prawne i ekonomiczne problemy funkcjonowania spółdzielczości finansowej na przełomie XX i XXI wieku, (red. P. Ruczkowski, B. Rutkowski), Wydawnictwo WSEiP, Kielce 2011 itd.

Po piąte – prawo konstytucyjne oraz ochrona praw i wolności obywatelskich. Publikacje tym zakresie nie stanowią kluczowego kierunku Jego prac badawczych. Nie mniej habilitant wykazał w nich swoją dużą wszechstronność naukową oraz umiejętność ujmowania podstawowych problemów prawnych w szerokiej, ustrojowej perspektywie. Pokazał także posiada bardzo duże umiejętności dekodowania z Konstytucji RP norm o fundamentalnym znaczeniu dla ładu publicznego w państwie. Ważniejsze z tych publikacji to: „Społeczeństwo obywatelskie jako pożądaný warunek funkcjonowania zasady reprezentacji przedstawicielskiej. Wstęp do głębszej refleksji?“, (w:) Ewolucja demokracji przedstawicielskiej w krajach Europy Środkowej i Wschodniej, (red. M. Paździor, B. Szmulik), Lublin 2013; „Samorząd terytorialny“, wraz z M. Paździorem, (w:) Konstytucyjny system organów państwa (red. M. Paździor, B. Szmulik), Wolters Kluwer, Warszawa 2013; „Zasada proporcjonalności w świetle Konstytucji RP – kwestie podstawowe“, (w:) Problemy polskiej transformacji (red. J. Kornaś), Wydawnictwo WSEiP w Kielcach, Kielce 2011; „Wolność zrzeszania się i jej ograniczenia w Konstytucji RP i w prawie międzynarodowym“(wraz z P. Ruczkowskim), Przegląd Prawa Publicznego nr 7-8, Lexis Nexis, Warszawa 2010; „Pierwszeństwo kompetencji w zakresie polityki zagranicznej Polski w świetle Konstytucji RP (Prezydent a rząd) – głos w dyskusji“, (w:) Transformacja polska – oczekiwania i rzeczywistość, Studia i Prace Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie (red. J. Dzwonczyk i J. Kornaś), nr 12, Kraków 2010; „Konstytucyjne podstawy IV Rzeczypospolitej – prawnoporównawczy. Zarys zagadnienia, (w:) Idea ustrojowa a

rzeczywistość IV Rzeczypospolitej, *Studia i Prace Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie* (red. J. Kornaś), nr 9, Kraków 2010; „Systematyka praw podstawowych w Unii Europejskiej po traktacie lizbońskim. Zarys zagadnienia”, (w:) *Wpływ standardów międzynarodowych na rozwój demokracji i ochronę praw człowieka*, (red. J. Jaskiernia), tom 2, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2013 itd.

Po szóste – prawo Unii Europejskiej. Problematyka prawa Unii Europejskiej przewija się przez większość publikacji Habilitanta. Wykazuje on bardzo dużą dojrzałość i roztropność w jego interpretacji. Dostrzega jego zalety ale i także wady, np. skłonność do nadmiernej relatywizacji podstawowych wartości, jego nie zawsze uzasadnioną skrajną pozytywizację czy przewrotność w podchodzeniu do fundamentalnych praw i wolności. Widzi też potrzebę poszukiwania optymalnego modelu prawa Unii Europejskiej. Takie podejście w moim przekonaniu zasługuje na szacunek i uznanie. Ważniejsze z tych publikacji to: „Rola Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Sądu w systemie ochrony praw człowieka Unii Europejskiej – zarys charakterystyki prawnej”, (w:) *Efektywność europejskiego systemu ochrony praw człowieka* (red. J. Jaskiernia) Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2012; „Systematyka praw podstawowych w Unii Europejskiej po traktacie lizbońskim. Zarys zagadnienia”, (w:) *Wpływ standardów międzynarodowych na rozwój demokracji i ochronę praw człowieka*, (red. J. Jaskiernia), tom 2, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 2013; „Postępowanie w sprawach praktyk naruszających zbiorowe prawa pacjentów”, (w:) *Promocja zdrowia inwestycją w społeczeństwo XXI wieku*, (red. M. Juszczak, W. Fidecki), Wydawnictwo WSEiP, Kielce 2011 itd.

W szeregu drobnych artykułów Habilitant sięga także do innych tematów. Wykazuje przy tym zdolność do systemowego ujmowania prawa. To niewątpliwie zaleta jego dorobku.

Na uwagę zasługuje okoliczność, że w dorobku L. Bieleckiego znajduje się kilka bardzo wartościowych publikacji obcojęzycznych, w tym m.in.: “Admission to the EU Membership and Its Termination in the Light of the Treaty of Lisbon (Dosiachnutie a strata členstva v EÚ z hľadiska Lisabonskej zmluvy)”, wraz z P. Ruczkowskim, [w:] *Harmonization and Unification of Law in the European Context*, Comenius university, Bratislava 2011; “Appeal in Polish administrative proceedings. Subjective and objective aspect”, [w:] *Legal Studies*, (Edited by J. Stelmasiak, L. Bielecki, P. Ruczkowski), Heronimus, München 2013; „Sale of public property in Polish law”, wraz z P. Ruczkowskim [w:] *Legal Studies*, (Edited by J. Stelmasiak, L. Bielecki, P. Ruczkowski), Heronimus, München 2013; “The Promulgation of Normative Acts and Other Legal Acts in Electronic Version”, wraz z P. Ruczkowskim [w:] *Legal Studies*, (Edited by J. Stelmasiak, L. Bielecki, P. Ruczkowski), Heronimus, München 2013; “Princip trvale udržitelného rozvoje v cinnosti evropskeho hospodarskeho a socialniho wyboru (The European Economic and Social Committee, wraz z P. Ruczkowskim [w:] *Udržitelný rozvoj v evropských regionech*, J. Dušek, L. Pána a kol., (red. M. Berová), *Studia I*, České Budějovice 2010.

Nie sposób także wspomnieć, że Habilitant napisał także 28 glos i artykułów opublikowanych w formie elektronicznej. Ich poziom merytoryczny nie budzi zastrzeżeń. Dotyczą one prawie wszystkich płaszczyzn jego naukowej aktywności.

VII

Reasumując dorobek naukowy Dr Leszka Bieleckiego należałoby ocenić bardzo wysoko. Zasługuje on na szacunek i wyróżnienie. Jest niewątpliwie bardzo cenny i merytorycznie dojrzały. We wszystkich publikacjach zgłasza cały szereg tez ważnych z punktu widzenia kształtowania ładu prawnego w Polsce. Na uwagę zasługuje to, że w swoich opracowaniach naukowych zawsze potrafił dostrzec problemy wyjątkowo ważne dla prawa polskiego. Stawiał je w taki sposób, który prowokował zainteresowanie się nimi i do twórczej polemiki. Taki sposób formułowania problemów znamionuje jego duży twórczy niepokój, inspirujący do konkretnej naukowej aktywności. Stąd też cały naukowy dorobek Habilitanta zasługuje zdecydowanie na bardzo wysoką ocenę. Spełnia on wymagania, które stawia się osobom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

VIII

Sylwetka Dr-a Leszka Bieleckiego byłaby niepełna gdyby nie zwrócić uwagi na jego aktywność dydaktyczną i organizacyjną oraz uczestnictwo w życiu naukowym w Polsce i zagranicą. Związane jest to oczywiście z przebiegiem jego pracy zawodowej. Habilitant ukończył Studia administracyjne (1997 r.) i prawnicze (1999 r.). cztery lata później w dniu 17 grudnia 2003 r. obronił na Wydziale Prawa i Administracji UMCS rozprawę doktorską, pt. „Instytucja koncesji w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne”, pisanej pod kierunkiem Prof. dr hab. Jerzego Stelmasiaka. Umożliwiło mu to podjęcie zaawansowanej działalności naukowo dydaktycznej.

Od 1 października 2004 roku do 30 września 2012 roku byłem zatrudniony na Wydziale Prawa i Ekonomii Wyższej Szkoły Humanistyczno-Przyrodniczej w Sandomierzu na stanowisku adiunkta a od 1 października 2006 roku jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Prawa w Wyższej Szkole Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach. Współpracuje także z Uniwersytetem Jana Kochanowskiego w Kielcach, gdzie prowadzi kilka wykłady z kilku przedmiotów. W latach 2005-2009 był także zatrudniony w Wyższej Szkole Biznesu im. bp J. Chrapka w Radomiu. Prowadził także wykłady dla kadry kierowniczej izby i urzędów skarbowych w ramach Centrum Kształcenia Samorządu i Administracji w Lublinie.

Zakres zajęć dydaktycznych, które prowadził lub nadal prowadzi jest dość szeroki obejmuje on m.in. wykłady i inne zajęcia z: prawa i postępowania administracyjnego, organów ochrony prawa, prawa karno-skarbowego, prawa publicznego gospodarczego, prawa podatkowego, prawa celnego, prawa podatkowego spółek, wspólnotowego prawa gospodarczego itd. Wypromował kilkudziesięciu magistrów. Niewątpliwie bardzo trudno jest oceniać z zewnątrz poziom tychże zajęć, ale sam fakt, że

chętnie powierza mu się wykłady z kluczowych przedmiotów świadczy, że Uczelnie w których pracował lub pracuje wysoko oceniały poziom prowadzonych przez niego wykładów. Dla oceny jego działalności dydaktycznej ważne jest to że aktywnie uczestniczył w przygotowaniu podręczników akademickich. Jest współautorem a często także współredaktorem kilku podręczników (które omówiłem wcześniej), zakresu prawa administracyjnego, postępowania administracyjnego oraz ustroju administracji publicznej. Zainteresowanie tymi podręcznikami wykracza poza granice Uczelni w których prowadzi zajęcia dydaktyczne.

Mając wszystko to na uwadze wyrażam pełne przekonanie, że jego aktywność naukową należy ocenić bardzo wysoko.

Na uwagę zasługuje także jego pozauczelniana aktywność zawodowa oraz działalność organizacyjna .

Habilitant od dnia 1 sierpnia 1997 pracuje w administracji skarbowej. Pełnił w niej szereg funkcji kierowniczych w Izbie Skarbowej w Lublinie m.in. Naczelnika Urzędu Skarbowego w Kraśniku, Z-cy Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w Lublinie, Naczelnika Trzeciego Urzędu Skarbowego w Lublinie). W dniu 1 grudnia 2005 r. został mianowany urzędnikiem służby cywilnej. Z dniem 1 stycznia 2007 roku przyznano mu II stopień służbowy w tym zakresie. Od 2005 r. przez kilka lat , był pozaetatowym członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie. Rok temu podjął współpracę Instytutem Historycznym Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie.

Bardzo mocno zaangażował się w działalność organizacyjną pierwszego w województwie świętokrzyskim Wydziału Prawa działającego w Wyższej Szkole Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych im. prof. Edwarda Lipińskiego w Kielcach. Przejawiało się to, niezależnie od typowych działań organizacyjnych w organizowaniu konferencji naukowych. Przykładowo za Habilitantem można tu wymienić: Ogólnopolską Konferencję Naukową „*Prawo wobec wyzwań współczesności*”, Kielce, 15 września 2011 r.; Ogólnopolską Konferencję Naukową „*Prawo-Społeczeństwo-Jednostka*”, Kielce, 16 września 2010 r. czy Ogólnopolską Konferencję Naukową „*Praktyczne aspekty ochrony własności intelektualnej*”, Kielce, 19 czerwca 2008 r.

Prowadził też szeroką działalność popularyzatorską, realizując m.in. pod patronatem Ministerstwa Sprawiedliwości projekt edukacyjny „*Świadomy swoich praw obywatel*”. Działalność tego rodzaju znalazła także odzwierciedlenie w kilku popularyzatorskich publikacjach, które wymienia w Autoreferacie.

Niewątpliwie zakres jego aktywności naukowej i organizacyjnej należy poszerzyć o jego aktywność związaną z czynnym uczestnictwem 37 konferencjach i sympozjach naukowych, polskich i międzynarodowych. Prawie każde uczestnictwo w takiej konferencji wiązało się z przedstawieniem własnego referatu. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że uczestniczył w kilku konferencjach naukowych odbywających się poza granicami Polski, w tym w: 12th International Conference on Human Rights „*Communication as a Measure of Protection and Limitation of Human Rights. Information in Relation to Human Rights*”, Bratislava, 1-2 czerwca 2012 r. (z referatem pt.:

"The SOLVIT communication network as the cybernetic element of the protection of human rights in the European Union"); Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Law as a Unifying Factor of Europe – Jurisprudence and Practice”, Bratislava, 21-23 października 2010 r. (z referatem wspólnie z P. Ruczkowskim pt. “Admission to the EU Membership and Its Termination in the Light of the Treaty of Lisbon” czy Międzynarodowej Konferencji Naukowej „Pět let členství ČR v EU: bilance a perspektivy, trendy a vize”, České Budějovice, 12 kwietnia 2009 r. (z referatem: “Czeskie priorityty prezydencji unijnej”). Jego aktywność w tym zakresie wydaje się imponująca. Działalność ta stanowi istotne dopełnienie jego pracy naukowej i świadczy o aktywnym uczestnictwie we wszelkich działaniach związanych z Jego naukowymi zainteresowaniami.

Reasumując stwierdzić należy, że także w sferze dydaktycznej, organizacyjnej i w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych Habilitant w całej rozciągłości spełnia wymagania dotyczące osób ubiegających się o stopień naukowy doktora habilitowanego.

IX

W konkluzji pragnę stwierdzić, że zarówno rozprawa habilitacyjna (która stanowi znaczny wkład Autora w rozwój nauki prawa) jak i dorobek naukowy i dydaktyczno-organizacyjny Dr Leszka Bieleckiego dają podstawy do zdecydowanie pozytywnej oceny końcowej, zarówno rozprawy habilitacyjnej jak i jego aktywności we wszystkich innych płaszczyznach, podlegających ocenie. Niewątpliwie Habilitant całkowicie spełnia wymagania określone w art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.). Taka konstatacja upoważnia do stwierdzenia, że w całej rozciągłości spełnione zostały prawem przewidziane wymagania niezbędne do dopuszczenia Go do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego, a w konsekwencji do nadania Dr Leszkowi Bieleckiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Marian Zdyb

Prof. dr hab. Marian Zdyb